

De bloemschikkingen in de 40dagentijd zijn geïnspireerd op de werken van Barmhartigheid. In Matteüs 25 staan 6 werken van barmhartigheid genoemd. In 1207 heeft Paus Innocentius III een zevende werk toegevoegd: 'de doden begraven'. Het is ontleent aan het apocriefe boek Tobit, waarin het begraven van de doden een aantal keren als een belangrijke daad wordt genoemd. Volgens sommigen is het toegevoegd om op zeven werken uit te komen. Volgens anderen omdat het begraven van de doden zeker net zo'n plicht is als iemand te eten geven. In de Bijbel zien we daar ook voorbeelden van, bijvoorbeeld Jozef van Arimathea die alle moeite doet om Jezus goed te begraven. Respect hebben voor de overledenen, de doden begraven, het leven gedenken. Woorden die bij elkaar horen. Daarom staan er vandaag in de glazen paarse tulpen, paars is de kleur van reflectie en gedenken. De tulp, het symbool dat eerder is gebruikt om het gebed te symboliseren, past hier ook mooi bij. Rozemarijn, het bitterzoete kruid, de herinnering aan leven, vormt de verbindende lijn van het open hart. We zorgen voor de doden, omdat we zorg dragen voor elkaar tot het einde. Ieder leven is van waarde. Ieder leven wordt gezien. We noemen iemands naam en geven hem of haar een plek. We spreken onze hoop uit dat de dood niet het einde is. We geven het lichaam terug aan de aarde, waar het wacht. Net als een zaadje, is het in rust tot het tijd is om te ontkiemen in een nieuw leven. En wat een feest dat er aan het begin van de dienst kinderen met prachtig versierde Palmpasestokken in de kerk waren. Wie vanochtend naar de livestream heeft gekeken, heeft het gezien. Voor wie het (nog) niet heeft gezien hierbij een foto van de kinderen voor de kerk.

